

Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν
(29 Δεκεμβρίου)

Αγαπητοί μου,

Ο κόσμος αυτός εξάπτει τις επιθυμίες των παθών. Όταν αυτές ικανοποιηθούν γεννούν άλλα μεγαλύτερα πάθη, δημιουργώντας στην καρδιά σύγχυση μεγάλη, τη Βαβυλώνα των παθών. Ο προφητάνακτας Δαβίδ έλεγε, «μακάριος εκείνος που θα πιάσει και θα συντρίψει τα νήπια της Βαβυλώνας πάνω στην πέτρα»(Ψαλμ. 136,9). Δηλαδή, μακάριος είναι ο άνθρωπος που συντρίβει τις απαρχές των λογισμών και των παθών πάνω στην πέτρα της πίστεως.

Μέσα σε μια τέτοια σύγχυση λογισμών ο Ηρώδης διατάζει να αναιρεθούν τα νήπια, ώστε να μην υπάρξει ποτέ κανένας κίνδυνος, ο νεογέννητος βασιλιάς που του φανέρωσαν οι μάγοι να πάρει την εξουσία του. Δεν μπορεί να δει ούτε την απόλυτη φτώχεια μέσα στην οποία γεννιέται ο δημιουργός του παντός. Ούτε βέβαια κατανοεί την κατάβαση του Υιού του Θεού να γίνει άνθρωπος. Βρίσκεται υπό το καθεστώς του φόβου και των παθών που κυριεύουν την ψυχή του.

Ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης θέλοντας να παρακινήσει σε συναίσθηση το καθένα από εμάς γράφει: «Βλέποντας το σπήλαιο στο οποίο γεννήθηκε ο Δεσπότης, φέρε στο νου σου τον σκοτεινό και υπόγειο βίο των ανθρώπων, στον οποίο έρχεται αυτός που φανερώνει τους «εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένους».

Ποιος θα παρουσιάσει ενώπιον μας με την διήγησή του τα πάθη των νηπίων; Τον ανάμικτο εκείνο οδυρμό, την γοερά θρηνωδία παιδιών, μητέρων, συγγενών, πατέρων που κραύγαζαν αξιολύπητα ενώπιον της απειλής των δημίων. Πώς να ζωγραφίσει κανείς τον δήμιο μπροστά στο νήπιο με γυμνό ξίφος, με βλέμμα αγριεμένο και φονικό και με τις ανάλογες φωνές, να σύρει με το ένα χέρι το βρέφος προς τον εαυτό του και με το άλλο να υψώνει το ξίφος; Και από το άλλο μέρος την μητέρα να προσπαθεί να πάρει το παιδί από τα χέρια του και να εκτείνει στην κόψη του ξίφους τον δικό της τράχηλο, για να μην αντικρούσει με τα

μάτια της το κακόμοιρο παιδί της, βρέφος ακόμη να χάνει την ζωή του στα χέρια του δημίου;» (ΕΠΕ, Αγ. Γρηγορίου Νύσσης, τομ. 10, σελ. 350)

Στην συνέχεια ο Άγιος μας καλεί να αφήσουμε τους θρήνους και να χαρούμε με την λαμπρή εορτή με λογισμούς θεοειδείς.

Είναι ανάγκη να μοιάσουμε στα άγια νήπια και να γίνουν οι καρδιές μας σαν τις δικές τους. Ο Κύριος κατά την Γέννησή Του έκρουσε την άπειρη αιωνιότητά Του, την αστραπή της Θεότητάς Του, και δέχθηκε να λάβει το όνομα του «υιού του τέκτονος», του υιού του μαραγκού, όπως τον ονόμαζαν οι Ιουδαίοι. Όντας Βασιλεύς των βασιλευόντων έκρουσε το μεγαλείο Του κάνοντας θρόνο Του τη φάτνη, σκεύη τα άχυρα και πρώτους υπηρέτες της Βασιλείας Του τους αγράμματους ποιμένες. Ο Άπειρος, «ο Παλαιός των ημερών» έγινε νήπιο, και έκρουσε μέσα στην αδυναμία της νηπιότητάς Του τη θεική σοφία και παντοδυναμία Του. Όσο και αν προσπαθήσουμε, ο νούς μας αδυνατεί να συλλάβει το παράδοξο αυτό μυστήριο. Ο Κύριος κάλυψε την τέλεια Θεότητά Του με την ασθένεια της νηπιότητας, δείχνοντάς μας ότι η νηπιότητα είναι ο δρόμος που οδηγεί στην μακαριότητα της Θείας δυνάμεως, στον πλούτο της Βασιλείας Του.

Αλλά ποιου είδους νηπιότητα; Αυτή που μας διδάσκει ο απόστολος: «αδελφοί, μη παιδιά γίνεσθε ταις φρεσίν, αλλά τη κακία νηπιάζεστε»(Κορ. 14,20). Να είμαστε άκακοι σαν τα νήπια. Η υψηλότερη σοφία είναι να αρνηθεί κάποιος τη δική του σύνεση για χάρη του Χριστού, να γίνει μωρός για τον Θεό με την πίστη. Τότε θα δει να μεταμορφώνεται η μωρία του Θεού σε «Θεού δύναμη και Θεού σοφία».

Όταν σταυρώνουμε τον νου μας χάρη των εντολών του Θεού, γινόμαστε νήπιοι, «μωροί δια Χριστόν», και αξιωνόμαστε να δεχθούμε τον Κύριο στην καρδιά μας, όπως η Θεοτόκος δέχθηκε τον Υιό του Θεού.

Τα άγια Νήπια μας καλούν να τα μιμηθούμε στην νηπιότητα της κακίας και να αποβάλουμε κάθε κακό λογισμό που μολύνει το νου και σπιλώνει την καρδιά μας. Κατανοώντας με ευγνωμοσύνη τη θαυμαστή οικονομία της Αγάπης του Θεού στο διάβα της τραγικής ανθρώπινης ιστορίας, καθώς «πολυμερώς και πολυτρόπως», προσπαθεί να επαναφέρει τον άνθρωπο στο πρωτόκτιστο κάλλος του, ας ευπρεπίσουμε τον εαυτό μας αυτές τις αγίες μέρες ώστε να δοξάσουμε πραγματικά και αληθινά τον Θεό, «εν σώματι και εν τω πνεύματι ημών με τον αγιασμό μας.